

DAPHNIS ECLOGA.

Auritus leporum populus tunc creditur ultro
 Iliceas liquisse domos, carasque quietes
 Vicini nemoris: nulloque frequentior unquam
 Caricis arrosor prodiisse cuniculus antris
 Tempore narratur; narrent si vera puellæ
 Littoreæ, quæ siccandis custodia passim
 Retibus ad ventos expansis forte sedebant.
 Pectore Neræides nudo, lasciva caterva,
 Visa per incertam Lunam, visæve putantur,
 Et Triton, Glaucusque, procul sub luce maligna;
 Tuque, cubans juxta stratas prope littora phocas,
 Neptuninarum pecudum fidissime custos:
 Neu quisquam seræ meminit decedere nocti.
 Interea tenebræ densantur; & abdita nimbo
 Cynthia dum latitat, cœli de parte serena
 Cinctum non solitis processit crinibus astrum,
 Prolixumque trahens albore notabile syrma.
 Mirantur chorus attoniti. miratur & ipse;
 Præsertim tantum capiti cum demsit honorem,
 Ornatumque sequacem omnem mox reddita Luna.
 Infit &: Ad sua quisque mapalia tendite nota,
 Prodigio nil solliciti, curamve foventes.
 Insuetos alias tales cantabimus ignes,
 Et trepidantem nequicquam formidine vulgum.
 Hæc Ancon: mihi visa tibi quæ digna referri,
 HUGENIDE, decus Hugenidum, cui sidera curæ,
 Nec Phœbum ac Pimplæ fas est contemnere Divas,
 Queis tua tota domus, fratres, genitorque dicati.
 Sic neque te facies peregrini terreat astri,
 Idemve anne alius vario fulgore cometes.

A. CIO ICC LXXV.

CHRISTIANI